

Sygnatura akt: XI GC 1465/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 16. 494 (szesnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery) złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 2.555 (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt pięć) złotych i 94 (dziewięćdziesiąt cztery) grosze od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 897 (osiemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych i 90 (dziewięćdziesiąt) groszy od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 479 (czterysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych i 70 (siedemdziesiąt) groszy od dnia 21 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 11 121 (jedenaście tysięcy sto dwadzieścia jeden) i 66 (sześćdziesiąt sześć) groszy od dnia 21 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 479 (czterysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych i 70 (siedemdziesiąt) groszy od dnia 22 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 479 (czterysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych i 70 (siedemdziesiąt) groszy od dnia 23 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 479 (czterysta siedemdziesiąt dziewięć) złotych i 70 (siedemdziesiąt) groszy od dnia 18 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.242 (trzy tysiące dwieście czterdzieści dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1465/15

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 czerwca 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 16.494,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, iż pozwana zakupiła u niej towar wraz z usługą montażu. Wyjaśniła, że pozwana odebrała towar, który został zamontowany zgodnie z umową. Dodała, że za wykonaną umowę wystawiła na rzecz pozwanej faktury VAT. Wskazała, że pozwana nie zapłaciła należności z tytułu wystawionych faktur w terminie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 lipca 2015 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Dnia 21 sierpnia 2015 r. pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że powódka nie udowodniła faktu zawarcia umowy między stronami, ani też – że umowę wykonała. Podkreśliła, że roboty były odebrane przez osobę, która nie jest przedstawicielem pozwanej. Zarzuciła, że powódka miała zastrzeżone prawo przeniesienia własności zakupionego towaru dopiero w chwili otrzymania zapłaty w pełnej wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła ze (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę o zakup 12 sztuk drzwi oraz o wykonanie montażu wedle złożonego zamówienia.

Dowód:

- zamówienie, k. 22,
- zeznania świadka K. D., k. 80,
- zeznania świadka M. G., k. 80,
- zeznania świadka J. P., k. 81,
- zeznania świadka M. S., k. 81.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wykonała umowę z dnia 29 grudnia 2014 r. – dostarczając i montując drzwi w umówionej ilości. Zakupiona stolarka drzwiowa była montowana sukcesywnie w okresie od 18 lutego 2015 r. do 18 marca 2015 r. w budynku przy ul. (...) w S..

Przedmiot umowy został odebrany przez D. M.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. odebrała przedmiot umowy nie wnosząc zastrzeżeń oraz oświadczając, że przedmiot umowy oraz usługa są wolne od wad i usterek.

Dowód:

- protokołu odbioru, k. 23 -26
- zeznania świadka M. G., k. 80.

Za wykonaną umowę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. faktury VAT:

- nr FS-15/SZ/342 z dnia 17 lutego 2015 r. na kwotę 2.555,94 zł z terminem płatności do dnia 19 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/343 z dnia 17 lutego 2015 r. na kwotę 897,90 zł z terminem płatności do dnia 19 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/359 z dnia 18 lutego 2015 r. na kwotę 479,70 zł z terminem płatności do dnia 20 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/361 z dnia 18 lutego 2015 r. na kwotę 11.121,66 zł z terminem płatności do dnia 20 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/385 z dnia 19 lutego 2015 r. na kwotę 479,70 zł z terminem płatności do dnia 21 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/401 z dnia 20 lutego 2015 r. na kwotę 479,70 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2015 r.,
- nr FS-15/SZ/652 z dnia 18 marca 2015 r. na kwotę 479,70 zł z terminem płatności do dnia 17 kwietnia 2015 r.

Faktury VAT zostały odebrane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością i podpisane przez przedstawiciela spółki. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zaksięgowła z faktury (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Dowód:

- faktury VAT wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 27 – 36,
- wydruk faktur niezapłaconych, w kopercie - k. 75.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r., a następnie pismem z dnia 20 kwietnia 2015 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do zapłaty kwoty 16.014,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 37 – 38.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Na wstępie należy wskazać, iż umowa na podstawie której powódka formułuje swoje roszczenie miała charakter umowy mieszanej, zawierającą w sobie zarówno elementy umowy sprzedaży jak i umowy o dzieło, jednakże - z przewagą elementów umowy o dzieło. Na zamówienie na drzwi złożone przez stronę pozwaną składały się bowiem elementy w postaci: zakupu dwunastu sztuk drzwi od powódki (umowa sprzedaży) oraz montażu stolarki drzwiowej (umowa o dzieło). Przy tym, żądanie zapłaty powódka opiera o okoliczność wykonania drugiego z elementów umowy i braku zapłaty za tenże element, stąd przyjąć należy, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. swoje roszczenie wywodzi z treści art. 627 k.c. wskazując, iż mimo wykonania umowy nie otrzymała całości wynagrodzenia od pozwanej.

Zgodnie z treścią art. 627 kodeksu cywilnego przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Pozwana kwestionowała w zasadzie wszystkie okoliczności sprawy. Podnosiła fakt niewykazania zawarcia i wykonania umowy. Kwestionowała wartość dowodową protokołów odbioru oraz zarzucała, że powódka miała zastrzeżone na swoją korzyść prawo przeniesienia własności zakupionego towaru

Ustaień w spornym zakresie Sąd dokonał w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty oraz o osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań przesłuchanych świadków. Zeznanie świadków K. D., M. G., J. P. i M. S. w kluczowym

dla dokonania ustaleń w sprawie zakresie Sąd ocenił jako całkowicie wiarygodne, jako że były wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym niesprzeczne względem siebie.

Świadek M. G. wyjaśniła, iż od powódki otrzymała zlecenie na usługę montażu drzwi w budynku (...) Technologicznego przy ulicy (...). Podała, że dokonano montażu 12 sztuk drzwi, a czynność została potwierdzona protokołem odbioru. Dodała, że spółki współpracowały od roku 2003. Potwierdziła również przedmiot umowy i zakres inwestycji, a także termin wykonania prac.

Świadkowie K. D. i J. P. potwierdzili, iż między stronami prowadzona była współpraca handlowa. Nadto J. P. wyjaśnił, iż przy mniejszych inwestycjach strony umawiały się na podstawie e-maili.

Świadkowie zgodnie wskazywali również, iż pozwana prosiła o odroczenie płatności, ze względu na to, że nie dostała pieniędzy od inwestora. Co istotne, wszyscy świadkowie jednomyślnie wskazywali, iż pozwana nie składała żadnych zastrzeżeń do faktur i do sposobu wykonania prac.

Sąd opierając się zatem na wiarygodnych zeznaniach świadków, niekwestionowanych przez stronę pozwaną, oraz na dokumentach w postaci: zamówienia, protokołów odbioru oraz faktur VAT ustalił, iż w istotnie strony zawarły umowę o treści wskazanej pozwem oraz, że powódka zrealizowała umowę montażu, co uzasadniało obciążenie pozwanej kwotą 16.494,30 zł wynikającą z przedłożonych faktur VAT.

Podkreślenia wymaga, że w stosunku do wyżej opisanych dowodów pozwana spółka nie zakwestionowała tych dowodów, nie ustosunkowała się do nich krytycznie, nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Podkreślić należy, że kodeks cywilny nie zastrzega dla ważności umowy o dzieło żadnej konkretnej formy. Można ją więc zawrzeć chociażby ustnie czy nawet w sposób dorozumiany. Za powszechną praktykę uznaje się prowadzenie negocjacji i zawieranie umów w obrocie gospodarczym czy to w formie korespondencji e-mail czy to w formie dorozumianej przez złożenie zamówienia w oczekiwaniu, iż druga strona przystąpi do realizacji umowy - w szczególności jeżeli takie czynności mają miejsce pomiędzy podmiotami prowadzącymi wieloletnią współpracę handlową. Stąd, dokument w postaci wiadomości e-mail, poparty zeznaniami świadków, na gruncie niniejszej sprawy stanowi wystarczające potwierdzenie okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy. Nie umknęło uwadze sądu, iż przedłożone przez powódkę zamówienie opatrzone było dodatkowymi adnotacjami, jednakże adnotacje te opisywały jedynie rozszerzenie zakresu zamówienia, stąd poczynione na dokumencie zmiany nie wykluczają jego wiarygodności w kwestii dokonania zlecenia usługi montażu stolarki drzwiowej (12 drzwi), na podstawie którego strona powodowa formułuje swoje roszczenie w sprawie.

Odnosząc się z kolei do kwestii należnego powódce wynagrodzenia, wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, iż faktura VAT ma co do zasady jedynie walor dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.) i może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia (por. niepublikowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku IV CR 461/86, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, OSNCP 1992, nr 12, poz. 219, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99, OSNC 2002, z. 7-8, poz. 94). Sama natomiast faktura nie kreuje zobowiązania.

Niemniej jednak, mając na uwadze pozostałe ustalone w sprawie okoliczności, a w szczególności to, że strona pozwana nie kwestionowała zeznań świadków potwierdzających okoliczności umowy, a także fakt, że pozwana dokonywała księgowania faktur pochodzących od powódki, Sąd uznał przedłożone faktury VAT jako dowód wysokości roszczenia powódki, który nie został przez twierdzenia przeciwne zanegowany. Zgodnie bowiem z treścią art. 231 k.p.c. sąd może bowiem uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Przy domniemaniach faktycznych w istocie chodzi o pośredni dowód logiczny określonych faktów. Dodać należy, iż na przedłożonych przez powódkę fakturach widnieje pieczęć pozwanej

i dane przedstawiciela pozwanej. Jakkolwiek trafnie zauważa pełnomocnik pozwanej, że okoliczność podpisania faktur nie jest jednoznaczna z uznaniem długu, to jednocześnie fakt podpisania przedmiotowych faktur, stanowi, zgodnie z art. 245 k.p.c., dowód na to, iż pozwana złożyła oświadczenie woli w przedmiocie przyjęcia faktur do rozliczenia. Co z kolei prowadzi do obciążenia (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością obowiązkiem wykazania, że powódce nie należy się zapłata za zaakceptowane przez pozwaną faktury. Pozwana zaś nie udźwignęła ciężaru dowodu w tym zakresie. Co więcej, o akceptacji przez pozwaną roszczenia powódki świadczy fakt, że pozwana dokonała zaksięgowania.

Wreszcie, co najistotniejsze, Sąd zobowiązał pozwaną do przedłożenia rejestru zakupu VAT za okres od lutego 2015 do maja 2015 r. Z przedłożonego rejestru wynika, iż pozwana księgowała faktury strony powodowej. Konsekwentnie trzeba było przyjąć, że zleciła powódce wykonanie dzieła za cenę wskazaną na tych fakturach towar. Nikt uczciwie działający bowiem nie księguje i nie rozlicza podatkowo faktur, za towary których nie zakupił.

Wobec powyżej przedstawionych ustaleń, w ocenie Sądu powódka sprostowała leżącemu po jej stronie ciężarowi udowodnienia faktu zawarcia umowy z której wywodzi ona swoje roszczenie oraz wynagrodzenia przysługującego jej z tytułu wykonania umowy.

Pozwana nie zdołała natomiast wykazać podnoszonych przez siebie okoliczności, w szczególności zarzutu dotyczącego zastrzeżenia przeniesienia własności zakupionego towaru. Nadmienić należy, iż twierdzenia pozwanej niepoparte były jakimikolwiek dowodami, pozwana nie wnosiła o przesłuchanie świadków, a sama treść sprzeciwu od nakazu zapłaty sprowadzała się w gruncie rzeczy do gołosłownej polemiki z twierdzeniami strony powodowej.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powódce należne są odsetki od dnia następnego po wskazanym przez niego terminie do zapłaty należności. Na gruncie niniejszej sprawy odsetki należą się powódce za okresy następujące po dniu wskazanym w treści każdej z faktur VAT jako termin płatności należności.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 825 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2400 zł, zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) M. Z.;
3. (...)
4. (...)